

"Suudle mind, Kate" on suurejooneline koostöö

„Õhtuleht“

• Cole Porteri muusikal Linnahallis 5.-8. juunini •

8.6.1992

Taas tunglevad inimesed teatri ukse taga, et pääseda saama osa laval esitavast illusoorsest elust, kus kõik lõpeb – erinevalt tõelisest elust – alati õnnelikult. *Estonia Teatris* lavastatud *Cole Porteri "Suudle mind, Kate"* on seda menu väärt, mida publik talle osutab. Kuidas saabki pettuda selles kindlalt toimivas elu klantspildis, kui sinna on kätketud lauljate, näitlejate ja tantsijate usk ning lootus.

"Suudle mind, Kate" pole *Estonias* esimest korda ja võib-olla sellepärast ongi sellele lavastusele omane teatud vastandlikkus. Ühelt poolt on siin palju uut ja teisalt toetutakse siiski heale traditsioonilisele Georg Otsa aegsele *Estonia* muusikalile. Toonases lavastuses Lois Lane'i mänginud Helgi Sallo esitada on nüüd Lilli Vanessi. Helgi Sallo professionaalne esitus kannab endas *Estonia* traditsioone ja siia juurde kuulub kindlasti ka nakatav mäng, millele annab suuri võimalusi hoogne libreto.

Täiesti uudne ja ootamatu on Tõnu Karki esinemine Frederic Grahamina. Muusikal nõuab esinejalt terve kompleksi lavaliste oskuste valdamist. Tuleb olla laulja, tantsija ja näitleja – ja uskumatu küll: hea näitleja Tõnu Kark suudab mängida välja nii hea laulja kui tantsija rolli. Kark ei jää jänni ka raskemates vokaalpartiides. Mainimata ei saa jätta ta energiat ja maskuliinset jõudu, millele Helgi Sallo hea partnerina ka vastab.

Peosaliste paari kõrval on lavastuse suurim õnnestumine gängsterite paar Peeter Oja – Rostislav Gurev. Nende tegevus, tants, laul on kõige täpselt paigas, kõige professionaalsem ja selgem.

Tavapärasel vormis on Katrin Kariisma, kelle vokaalsed võimed aasta-aastalt paranevad. Bill Calhouni

mängiv Tõnu Kark ei hiilga mille-gagi. Ometi on ta mees omal kohal, kõik tarvilik saab tehtud, jääb veel jõudu lasta oma sarmil sädeleda.

See on lavastus, kus on avarust. Linnahalli suur lava on alatasa täis elu. Lavastus tõestab, et muusikal vajabki avarat ruumi, vajab liikumist, valgust ja sära. *Estonia* balletirühma seitseteist tantsijat täidavad edukalt Linnahalli hiigellava. Jeanne Yasiko tantsuseade oli teostuselt ometi ebatäpne. Põhjuseks vahest siinmail ebatavaline, kuid värskest mõjuv liikumine. Tatjana Karkase etteaste oli õige asi õiges kohas.

Lena Lundströmi kujundus liigendas edukalt lava ning tegi ruumi kirvaks ja erksaks, nagu olema peab.

Lavastuse traditsioonilisema poole hulka tuleb lugeda muusikalist lahendust, mis põhiosas tugineb äraproovitud 1966. aasta lavastuse materjalidel. Orkestri ja lava vahetõttu sõltub siin aga enam helirežissööri nupust kui dirigendi käest. Suur ruum ja siia juurde paratamatult kuuluv helitehniline masinavärk kannavad endas nii head kui ka puudusi.

Kogu sellel asjal lavastajale Neeme Kungale saaks nii mõndagi ette heita, tegemata asju on lavastuses küllaga. On lohisevaid stseene, ebamäärast mängu, pisiasjadest rääkimata.

Kindlasti aga väärib tunnustust Kuninga soov ja suutlikkus lahendada eba-harilikult ja uudselt neid komponente muusikalist, mille võiksid tekkida juba omad stambid. Lavastajal on olnud küllaga väärt ideid. Palju on andnud lavastusele väljastpoolt teatrit kutsutud inimesed, kes on ometi sulanud ühte koos vanade staaridega. Muusikal on koostöö-žanr ja seda koostööd saab lavastuses "Suudle mind, Kate" ka näha.

Muusikalid on aina kasutanud mingit

Keskel on Tõnu KARK (Frederic Graham). Temast vasakul on jäänud pildile Jaan-Villem Sibul ja paremal Erki Peinar.

Valdek Sahu foto.

väärtkirjandust, kust on laenatud süžee, karakterid ja muud hinnalist. Muusikalilaval on kõik märksa lihtsam, kergem ja arusaadavam. *Shakespeare'i "Törksa talsutus"* mängitakse taas läbi ludinal ja lustiga. Loodetavasti vastab

see publiku ootustele, kellel sellist lugu on vaja.

RUTH ALAKÜLA
ANDRES LAASIK